

Dosehdob nam je, hvala Bogu, še to lahko, trdno, dá, še raste nam z vsacim dnevom. Zakaj kdor se čuti pri nas Slovence, njemu so te svetinje slov. kmeta drage in če pri kom ni več tega, on ni več Slovenec, če se prav še štuli med Slovence. Na njegovem sadu ga izpoznamo ter se ne zmotimo pri njem lahko. Znamenja so za to preveč očitna.

Nevihita ne trpi dolgo, ona stori včasih veliko škodo, pa kar stoji trdno, tega ne odplavi. Le lepše pokaže se nam v novem svitu solnca.

Naše slovensko ljudstvo je večji del kmečko; kar ga pride v trge ali v mesta, tisto se rado zgubi in sprejme rado tuj jezik, ž njim pa tudi tuje šege, tuje navade, tuje razvade. Vse to pride, se zatrese sicer sem ter tje po tujih ali tudi po domačih ljudeh, če so bili v tujih krajih, med naše dobro, pošteno, kmečko ljudstvo.

To ni dobro in žal, da se godi zdaj že bolj, ko je treba. Ali kdor je pravi Slovenec in se zavé tega, njega se ne prime z lahka ta tuja laži-omika; njemu so še zmerom ljube stare navade, stara poštenost, stara kršč. vera. To je vsaj gotovo: kdor drži iz srca z našo, slovensko stranko, on ni slab človek, ni slab kmet, ni slab rokodelc. Plevel samo pade; kar pa je čvrste pšenice, to ostane.

In to je veselo znamenje. Kdor torej budi v našem kmečkem ljudstvu to zavest, da je poštene, slovenske krvi, ta hodi in vodi tisto po pravi poti do sreče. To pa je in ostane naša pot. Vsaka druga je kriva. (2)

Naš jezik in javne naprave.

Z veseljem zapazuje potnik v nekaterih postajah Rudolfove železnice na Kranjskem zraven nemškega tudi slovenski napis; večkrat kliče se tudi slovensko ime dotične postaje.

Zakaj pa se ne nahajajo v vseh postajah na Kranjskem in slovenskem Štajerju tudi slovenski napisi zraven nemških, zakaj se tam imena postaj ne kličejo tudi v slovenskem jeziku, to je nam s kratka nerazumljivo.

V krajih, kjer Slovenci prebivajo, bi morala vlada že po postavi skrbeti za to, da se slovenski jezik spoštuje, kakor nemški; ona ne sme čakati, dokler se kdo oglasi in pravi: mi hočemo imeti slovenske napise na postajah; njena dolžnost je sploh nikomur krivice ne delati in to ne zadostuje, ako krivico takrat le od strani, če se že kdo zaradi nje pritoži. Spet ne zadostuje, ako se bere samo na postaji tudi slovensko ime dotičnega kraja; zraven vsakega nemškega napisa mora stati slovenski napis, — kakor zraven „Kasse“ — „blagajnica“; zraven „k. k. Postamt“ — „c. kr. poštni urad“; zra-

ven „k. k. Telegrafenam“; „c. kr. brzojavni urad“; itd.

Pri tej priliki moramo pa ob enem omeniti sploh napise na javnih poslopih.

Na Koroskem in spodnjem Štajerskem najdeš povsod, na Kranjskem še v mnogih krajih izključljivo nemški napis, „k. k. Postamt“, „k. k. Telegrafenam“, „k. k. Lottokollektur“, „k. k. Bergamt“, „k. k. Kreisgericht“, „k. k. Steueramt“ itd. Zares moramo vprašati, ni li mogla vlada v teh svojih šestih letih odstraniti in prepovedati tako neznosnega razžaljenja našega narodnega čuta? Tukaj naj si vlada blagovoljno ogleda, kako se mi Slovenci povsod na steno pritiskujemo.

Kaj bi drugi narod, kaj bi Nemec storil, če bi se v popolnoma nemškem kraju nad sodnijo nahajal slovenski ali laški napis. To naj vlada prevdarja.

Poslanci ganite se v državnem zboru, povejte pred celim svetom, kako se godi ubogemu slovenskemu narodu v devetnajstem stoletju, zahtevajte z vso resnobsnostjo v našem imenu, naj se odpravijo take nepostavnosti! —

Gospodarske stvari.

Česenj je prě dobro sredstvo zoper napihovanje goveje živine in pasjo steklino.

V nekem nemškem gospodarskem listu priporoča izkušen živinozdravnik česenj kot izvrsten pomoček zoper napihovanje goveje živine. Vzamejo se na liter mleka tri ali dve drobno razrezani glavici česnja. Ta zmes se dobro prekuha, potem z deskico trdno zavezne in v hlev na kako mesto postavi, kjer more pri miru stati. Čim bolj se tekočina skisa in bolj zavreje, tim vspešnejše deluje kot zdravilo v slučaju, če kako živinče vsled te bolezni vzboli.

Brž ko se kako živinče napihne, dá se mu $\frac{1}{4}$ do $\frac{1}{2}$ litra te tekočine vsak četrt ali vsake pol ure, dokler ne ozdravi. Živinčeta, ki slabo prebavljajo in so ravno zaradi tega ti bolezni bolj podvržena od drugih, naj od časa do časa dva ali tri dni zaporedoma $\frac{1}{4}$ litra na dan te tekočine dobivajo. Tako je napihovanje manj nevarno.

V novejšem času so posebno Francoski učenjaki in strokovnjaški listi česenj začeli zelo hvaliti in upanje izraževati, da se bode ravno česenj kot dobro zdravilo zoper strašno bolezen pasje stekline porabljal mogel. Česenj deluje posebno ugodno na prebavne in dihavne organe in na ledvice. Tudi se da dobro rabiti, kedar je treba kde na kakem mestu na telesu mehurje navleči. Že nek star španjski zdravnik je bil česenj z najboljšim vspehom kot zdravilo zoper steklino porabljeval. Devet ljudi je bilo od